

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

AVANTİA'NIN TILSIMI

KIZIL EJDERHA

BUZ-NEFES

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:

Avantia'nın Tılsımı

Tom, sonunda babasını buldu. Fakat babası Taladon, gerçek dünya ile ruhlar dünyası arasında sıkışıp kalmış durumda. Tom'un onu kurtarabilmesi için Hayalet Canavarlarla savaşması ve parçalarına ayrılmış olan Avantia'nın Tılsımı'nı birleştirmesi gerekiyor.

Tom'un savaşıacağı beşinci Canavar Kızıl Ejderha Buz-Nefes. Stonewin'deki yanardağ buzlarla kaplanmış durumda. Her yerde dondurucu bir soğuk var. Bunun sorumlusu korkunç büyücü Malvel tarafından gönderilen Kızıl Ejderha Buz-Nefes'ten başkası değil. Acaba Tom çok geç olmadan Buz Nefes'i alt edip tılsımın beşinci parçasını ele geçirmeyi başarabilecek mi?

Avantia'nın Tılsımı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ölüm-Getiren Niksa
- Hayalet At İskelet
- Mağara Trolü Raşuk
- Ay Kurdu Luna
- Hayalet Panter Uç Kuyruk

9 yaş ve
üstü

₺ 6.00

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbul.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2014

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 23
AVANTİA'NIN TİLSİMİ
KIZIL EJDERHA BUZ-NEFES

Beast Quest
The Amulet of Avandia
BLAZE
The Ice Dragon
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-727-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Brian@KJA-artists.com © Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Düzeltili: Aslı Onat
Çeviren: Can Türkyılmaz
Sayfa tasarımı: Nurel Naycı
Kapak tasarımı: Ayşe Çalışkan

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Ekosan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

KIZIL EJDERHA
BUZ-NEFES

Canavar Peşinde

AVANTİA'NIN TILSIMI

ADAM BLADE

Avantia

STON-
YAVARD

KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

ŞEHİR

YEŞİL
OVALAR

ERRİNİ

DOLAMBAÇLI NEHİR

KARA ORMAN

Yasak Ülke

ÖLÜ VADI

ÖLÜ ORMAN

KORKU ORMANI

ÖLÜ DAĞLAR

Selam Hepinize, Canavarların Peşinde Koşanlar,

Sizinle hiç tanışmadık ama ben de sizin gibi Tom'un avlarını yakından izliyorum. Kim olduğumu biliyor musunuz? Canavar Ustası Taladon'u hiç duydunuz mu? Oğlum Tom'un beni ölümden beter bir kaderden kurtarması için tam zamanında geri döndüm. Kötü büyücü Malvel, benden değerli bir şey çaldı ve Tom bir avı daha tamamlamadan hayata dönmem imkânsız. İnsanların ve hayaletlerin dünyası arasında bir yerde beklemeliyim. Bir zamanlar olduğum kişi değilim ve beni eski görkemime yalnızca Tom kavuşturabilir.

Tom, babasına yardım etmek için gerekli gücü kalbinde bulabilecek mi? Bu av, en kararlı kahramanı bile yıldırabilir. Ve altı canavarı daha yenen oğlum, bunun için ağır bir bedel ödeyebilir...

*Tek yapabildiğim, Tom'un bu avda başarılı olması-
nı ve bir gün eski gücüme kavuşacağımı umut etmek.
Tom'a güvenip, ona iyi şanslar dileyecek misiniz?
Oğluma güvenebileceğimi biliyorum, peki sana gü-
venebilir miyim? Kaybedecek bir saniyemiz bile yok.
Bu son avda neler olacak neler.*

Hepimiz cesur olmalıyız.

Taladon

GİRİŞ

Kulübenin açık kapısından acı çığlıklar yayılıyordu. Ama o sırada kapının önünden geçmekte olan Derlot, hızlı adımlarla şifalı bitki bahçesine doğru ilerlemeye devam etti. Korkunç hastalık, şimdilik onu pas geçmişti. İlk defa, çobanlardan biri onu ısırın sırtlan yüzünden hastalanıp yatağa düştüğünde Rokwin'de yaşayan kimse bu hastalığın yayılabileceğini düşünmemişti. Derlot, alışveriş için Stonewin'e

yaptığı yolculuktan iki gün sonra döndüğünde, Rokwin'deki hemen her ailenin hastalanmış olduğunu görmüştü. İnsanlar bu hastalık yüzünden ölmeye başlamışlardı. Ve Derlot, geride kalanlara yardım etmek için geç kalmadığını umuyordu.

Babası, köyün büyücü hekimiydi ve ünü, Avantia Düzlükleri'ne kadar yayılmıştı. Şifalı otlarından biri olan boynuzotu sayesinde Avantia'daki her hastalığı iyileştirebileceğini söylerdi.

Derlot, şifalı bitki bahçesine açılan kapının sürgüsünü kaldırdı ve bitkilere doğru ilerledi. Bahçedeki otların çoğu kurumuş, dikenler ise iyice uzamıştı. Ve sonra boynuzotunu gördü; uçları kırmızı, koyu yeşil yapraklı bir bitkiydi bu.

Otların arasına eğilip budama bıçağını çıkardı. Bıçak, bitkinin gövdesini kesmek üzereyken, yaz havasının dinlendirici sessizliğini bölen bir uluma

duyuldu. Yoksa sırtlanlar geri mi dönmüştü?

Ayağa kalkan Derlot, etrafına bakındı. Ağaçların arasından dolanarak gelen bir şey vardı. Kamp ateşinden kıvrılarak yükselen duman gibi, garip ve karanlık bir şekildi bu. Onun bir dumandan çok daha hızlı hareket ettiğini fark eden Derlot, tedirgin oldu.

Karşısına çıkan şeyi görünce ağzı açık kaldı. Kendi gözleriyle görüyor olsa da aklı bunun gerçek olabileceğini kabul edemiyordu. Çünkü karşısında bir ejderha vardı. Gerçi çocuklara anlatılan masallardakinden biraz daha farklıydı bu ejderha. Bir yılaninkine benzeyen gövdesini kaplayan siyah ve kırmızı pullarıyla bir ileri bir geri süzülerek havada durmasını sağlayan uzun bir kuyruğu vardı. Canavar buzlu ağzını açınca korkunç dişleri göründü.

Derlot, sendeleyerek kapıya doğru gerilemeye başladı ama ayağı takıldı ve yere düştü. Ejderha, havada süzülerek üzerine doğru geldi. Burnundan dumanlar çıkıyordu.

Ejderhanın ağzını açtığını görünce kendini korumak için ellerini kaldırdı. Çünkü ejderhanın ağzından ne çıkacağını biliyordu:

Ateş!

Ama aniden dondurucu bir hava sardı etrafını. Ve ellerini indirdiğinde tüm bahçenin değişmiş olduğunu gördü. Kıymetli boynuzotu dâhil, tüm bitkiler buzun içinde kalmıştı. Ayaklarının altındaki toprak tamamen buzla kaplanmış, ayakkabılarının bağcıkları bile donmuştu. Nefesi buzdan bir ejderhaydı karşısındaki.

Ejderha, biraz daha alçaldı. Derlot, Canavarın bakışlarını görünce kalakaldı. Çünkü bu ejderhanın yeşil gözlerinde bir gariplik vardı; tıpkı bir insan gibi bakıyordu. Bir an için karşısındakinin bir Canavar mı yoksa insan mı olduğunu merak etti. Belki de bu ikisinin korkunç bir karışımıydı?

Ejderha çığlık atıp kuyruğunu bir kırbaç gibi savurarak yere vurdu. Toprak, bu darbenin

etkisiyle sarsıldı ve bütün bitkiler camdan yapılmışçasına kırıldılar. Ardından buzlu parçalar buharlaştı ve Derlot, bir süreliğine hiçbir şey göremedi. Etrafı yeniden seçebilmeye başladığında, ejderhanın Stonewin'deki yanardağa doğru hareket ettiğini gördü.

Bahçeden geri kalanları kontrol eden Derlot, umutsuzca inledi. Şifalı otları olmadan Rokwin halkının hiçbir kurtuluş şansı yoktu.

Stonewin'de yaşayanların başları ise kesinlikle dertteydi.

BİRİNCİ BÖLÜM

YASAK ÜLKE'DEN ÇIKIŞ

Tom ve Elenna, Korku Ormanı'ndan ayrılırken güneş, ufuk çizgisinin yalnızca bir parmak üzerindeydi. Tom yorulmuştu. Çünkü Ay Kurdu Luna ile girdikleri çatışma, onu çok zorlamıştı. Elenna da ondan daha iyi durumda değildi.

“Dinlensek mi?” dedi Elenna. Tom, arkadaşına baktı. Daha önce sendeleyip düştüğü için dizleri sıyrılmıştı. Sonra cesur hayvan

dostlarına göz gezdirdi Tom. Elenna'nın kurdu Gümüş başını eğmiş, hızlı adımlarla ilerliyor; Tom'un sadık atı Fırtına ise ağır ağır arkasından yürüyordu.

“Keşke dinlenebilseydik,” dedi Tom üzüntüyle.
“Ama henüz değil.”

Parmaklarını boynundaki deri ipin üzerinde gezdirdi. İpin ucunda Avantia Tılsımı'nın parçaları vardı. Şimdilik tılsımın dört parçasını elde edebilmişti. Ve her bir parçayı alabilmek için farklı bir Hayalet-Canavarı yenmek zorunda kalmıştı. Ne var ki altı parçayı da bulmadan tılsım tamamlanmayacaktı. Ancak bu şekilde babası Taladon'u tamamen ölümlülerin arasına döndürebilirdi.

Babasının söylediğine göre sıradaki görevi, Buz-Nefes adlı ejderhayı alt etmektir.

“Durup haritaya bakmalıyız,” dedi Elenna. “Bu arada su da içebiliriz.”

Tom, başını salladı ve bir kayanın üzerine oturdu. Elenna, Fırtına’nın eyerinden bir matara alıp su içti. Tom ise elini açıp ileriye doğru uzatarak “Harita!” dedi.

Hafifçe dalgalanmaya başlayan havada tıpkı bir hayalet gibi, saydam bir harita belirdi. Aduro’nun bu armağanı olmasaydı, Yasak Ülke’de kaybolur, Canavarların yerini asla bulamazlardı.

Haritada çizilen yol, altından bir ipliği andırıyordu. Bu yol, şu anda bulundukları yer olan Korku Ormanı’nın yanından başlıyordu. Doğudaki otlakları ve Rokwin isimli küçük köyü geçiyor, Stonewin adındaki kasabaya doğru devam ederek yanardağın yamacında bitiyordu.

“Epos, Stonewin’de yaşıyor,” dedi matarayı Tom’a uzatan Elenna.

“Umarım bu ejderha yüzünden başı derde girmemiştir,” diye ekledi Tom ve ardından mataradaki sudan bir yudum aldı. Alev Kuşu Epos, Kara Büyücü Malvel’e karşı onlara yardımcı olan sadık dostlarından biriydi.

Tom, elini gözlerine siper ederek Stonewin’e baktı. Ona uzakları görebilme özelliği veren altın miğferin gücünü çağırdı. Sihirli altın zırhın ona verdiği güçlerden biriydi bu.

“Stonewin’deki yanardağı görebiliyorum,” dedi Elenna’ya. “Ama yanardağın ağzında hiç duman yok. Kendimi bildim bileli dumanlar yükselir o dağdan. Bu işte bir terslik var.”

“O halde daha fazla vakit kaybetmeyelim,” diye ısrar etti Elenna.

Yeni görevlerini hayalet haritanın üzerinde de görmek, Tom’u heyecanlandırmıştı. Hızla Avantia topraklarında ilerlemeye başladılar. Durumun ne

kadar acil olduğunu hisseden Fırtına ve Gümüş de canlanmışlardı sanki.

Tom'un görevde başarılı olmak için duyduğu kararlılık bir kaya kadar sağlam olsa da endişeli düşünceler aklından bir türlü çıkmıyordu. Malvel'in Hayalet-Canavarlarından birini her yenişinde sihirli zırhının bir parçası daha yok oluyordu. Ve şimdi yalnızca iki parça kalmıştı.

Tom, başını salladı. Stonewin'de yaşayanların, hatta belki de Epos'un ona ihtiyacı vardı. Onları yüzüstü bırakamazdı. Kara Büyücü Malvel'in galip gelmesine izin veremezdi.

Tom ve Elenna, Yasak Ülke'yi Avantia'dan ayıran yüksek duvara vardı. Ve önünde tek bir insanın bile bulunmadığı geçiş kapısını sessizce geride bıraktılar.

"Gökyüzünün böylesine mavi, otların ise bu kadar yeşil olduğunu neredeyse unutmuşum," dedi Elenna. Fırtına kişnedi ve yemyeşil otların üzerinde dörtnala koşmaya başladı. Gümüş ise keyifle daireler çiziyordu.

"Eğer bu görevde başarılı olamazsak," dedi Tom. "Malvel'in Canavarları tüm Avantia'yı ele geçirecek ve her yer, Yasak Ülke gibi olacak."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diye yanıtladı Elenna.

Ansızın devasa bir şimşek çaktı ve her yer bir anda karardı.

“Yasak Ülke arkanda kalmış olabilir,” dedi başlarının üzerinde bir yıldırım gibi kükreyen Malvel’in sesi. “Ama Hayalet-Canavarların laneti hâlâ güçlü. Şimdiye kadar dördüyle karşılaştın ama sıradaki senin sonun olacak. Hiçbir ölümlü, ejderhanın nefesinden kaçamaz.”

“Buz-Nefes’ten korkmuyorum!” diye bağırdı Tom.

Malvel, yeniden kahkaha attı. “Bu defa karşında yalnızca Buz-Nefes olmayacak. Bir değil, iki düşmanla birden başa çıkman gerekecek.”

Malvel'in gidişiyile beraber fırtına da bir anda yok oldu.

"İki düşman!" dedi Elenna. "Ne demek istedi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tom canı sıkkın bir şekilde. "Ama öğrenmekten korkmuyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

BUZDAN TOPRAKLAR

Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtına atlayıp Avantia Düzlüklerinde dörtnala ilerlemeye başladılar. Gümüş, hemen arkalarında onları takip ediyordu. Kısa bir süre sonra Avantia'nın içlerine doğru ilerlemişler, Stonewin'e iyice yaklaşmışlardı.

Tom, ileride onları bekleyen bir tehlike olup olmadığını öğrenmek için, görüş gücüyle yolun ilerisini taradı. Ama tek bir kişi bile göremeyince

şşırdı. Ortalıkta ne insan vardı ne de çimlerde otlayan kuzular. Tom, Fırtına'yı yavaşlattı ve çimlere vardıklarında attan indi. Yeri incelemek için çimlere doğru eğildi.

“Bunlar buz tutmuş!” dedi hayretle.

Kaşlarını çatan Elenna, “Fakat yaz mevsimindeyiz,” dedi.

Tom, bir şey söylemeden yeniden Fırtına'nın sırtına atladı. Yemyeşil otlakların ve böğürtlen dolu çalılıkların arasından geçerek yollarına devam ettiler. Kısa bir süre sonra, küçük bir gölle karşılaştılar. Hayvan dostları doya doya su içmeyi hak etmişlerdi artık. Ama Tom, Fırtına ve Gümüş'ü suyun yanına getirdiğinde küçük gölün üstünün tamamen donmuş olduğunu gördü.

“Bu sıradan bir soğuk hava değil Elenna,” dedi Tom. “Bazı yerler yeşil ve canlı, birkaç adım ötedeki bazı yerler ise donmuş.” Sonra kalkanının

ucunu kullanarak buzda bir delik açtı. Böylece Fırtına ve Gümüş de su içebildiler.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Elenna. “Stonewin Yanardağı, etrafındaki bölgeleri hep normalden sıcak tutardı, böyle soğuk değil.”

Yolculuklarına hızla devam ettiler. Bir süre sonra geniş bir buz tabakasıyla kaplanmış bir yola vardılar.

“Daha yavaş ilerlemek zorundayız,” dedi Tom. “Fırtına’nın bu kaygan zeminde sakatlanmasını göze alamayız.”

Yavaş adımlarla buzla kaplı ağaç gövdelerinin, taştan duvarların arasından geçtiler.

Yolun sonunda yol tabelalarıyla karşılaştılar. Tabelalardan biri Errinel’i, yani Tom’un köyünü, diğeri ise Rokwin’i gösteriyordu. Stonewin’e gidebilmek için önce Rokwin’den geçmeleri gerekiyordu.

“Bize burada neler olup bittiğini anlatabilecek birileriyle karşılaşmayı umalım,” dedi Tom.

Ama Rokwin’e giden yolda da kimseler yoktu.

“İnsanlar bu yol üzerinde ticaret yapıyor olmalıydılar,” dedi Elenna. “Herkes nerede?”

Tom da arkadaşıyla aynı şaşkınlığı paylaşıyordu. Avantia halkı, havanın en kötü olduğu zamanlarda bile işlerine devam ederdi.

O sırada bir ses duydu Tom. Yolun ilerisindeki dönemeçten bir şey yaklaşıyordu. Tom'un eli, silahının kabzasına gitti. Avantia'da vahşi hayvanlar dolaşır ve onlara hazırlıksız yakalanmamalıydı. Hemen arkasında oturan Elenna, ondan önce davranmış, yayını çoktan hazırlamıştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu okunu yaya yerleştirirken.

Tom, başıyla onaylayıp Fırtına'nın dizginlerini biraz daha sıkı kavradı.

Köşeden sırtında binicisiyle bir kısırak döndü. Sürücü, atının sırtına yatmıştı.

Tom, derin bir nefes verdi ve kılıcını bıraktı. "Dur! Seninle konuşmam gerekiyor."

Ama at, yavaşlamadı.

“Dur lütfen!” diyen Tom, Fırtına’yı yolu kapatacak şekilde yan çevirdi.

Kısrak, hemen önlerine gelince durdu. Sürücü eyerde zar zor duruyordu ve başını yavaşça onlara doğru çevirdi. Tom, sürücünün yüzünü kaplayan yaraları görünce geriledi.

Gümüş ise huzursuzca inledi.

“İyi misiniz?” diye sordu Elenna.

“Geri dönün,” diye fısıldadı hasta adam.

“Rokwin, ölüme mahkûm bir köy artık.”

Cümlesini bitirmesiyle gözlerinin kapanması bir oldu ve eyerden, çimlerin üzerine düştü. Tom, adamın daha yere çarpmadan öldüğünü anlamıştı. Gümüş, adama doğru birkaç adım attı. Elenna da attan inmeye hazırlandı.

Tom, Fırtına'yı Gümüş ile adamın arasına doğru sürerek “Hayır!” diye bağırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Elenna merakla.

“Bana kalırsa bu adam, bulaşıcı bir hastalıktan öldü,” diye yanıtladı Tom. “Ona dokunmamalıyız.”

Tom, Fırtına'yı yolun kenarına kadar sürdü. Sonra attan indi ve uzakları görmesini sağlayan sihirli gücü kullandı. Rokwin'deki evlerin hiçbirinin bacasında duman tütmüyor, sokaklarda kimsecikler görünmüyordu.

Tom'un gözüne küçük bir hareketlenme

çarptı. İnsanlar, büyük bir ambarın arkasında toplanmışlardı. Ama bir şeyler ters gidiyordu. Amaçsızca daireler çizerek yürüyorlar, birbirlerine çarpıp yere yığılıyorlardı. Yüzleri ise az önce ölen binicinininkinden farklı değildi; ölü gibi bembeyaz ve yaralarla kaplıydılar. Korkunç bir hastalık, tüm köyü pençesine almıştı.

Köydekilerin haline çok üzülen Tom, yürüyerek Elenna'nın yanına döndü.

"Ne gördün?" diye sordu Elenna.

Tom, talihsiz köylülerin içinde bulundukları durumu anlattığında “Onlar için ne yapabiliriz?” diye sordu Elenna.

“Öncelikle bu dehşet verici hastalığa neyin sebep olduğunu bulmalıyız,” diye yanıtladı Tom.

Ve aynı şeyin bizim başımıza gelmesini engellemeliyiz, diye düşündü. Görevleri, artık iki kat zorlaşmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TUZAK

“Belki ben onlara yardım edebilirim,” dedi Elenna.

“Teyzem bana şifalı bitkilerden ilaç yapmayı öğretmişti.”

Ancak Tom, başını iki yana salladı. “Olmaz, Elenna. Sen de hastalanabilirsin.”

Öfkeyle “Onları böylece bırakıp gidemem Tom,” dedi Elenna. “Peki ya Epos’un Pençesi işe yaramaz mı?”

Tom, kalkanındaki altın pençeye bir göz attı. Stonewin'e son gelişinin hatırasıydı bu. Alev Kuşu Epos'u serbest bıraktığı Avdan beri kalkanında duran pençenin iyileştirici güçleri, ona defalarca yardım etmişti. Ama bu kez durum farklıydı.

"Pençe yalnızca yaralanmalarda ve incinmelerde işe yarar," diye açıkladı Tom. "Gorgonia'da Skor'dan aldığım zümrüt ise kırık kemikleri onarıyor. Ama bu bir *hastalık*... Hem de bulaşıcı bir hastalık... Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Dikkatimizi görevimize vermeliyiz. Dua edelim de sonrasında bu insanlara yardım etmeye zamanımız kalsın."

Tom, Elenna'nın öfkeyle yumruklarını sıkıldığını gördü. Bir elini omzuna attığında, Elenna başını üzüntüyle önüne eğdi.

Kız, bir süre sessizce yere baktı. Ardından, "Stonewin'e giden başka bir yol var mı?" diye sordu. Sesi, çatallaşmıştı.

Tom, yeniden haritayı çağırdı ve parlak yüzeyini yakından incelemeye koyuldu.

Haritadaki ince bir çizgiyi göstererek “Köyün içinden geçmek yerine, etrafından dolaşabiliriz,” dedi. “Şu arkadaki ormandan geçeriz.”

Bu yeni yolda da kimseler yoktu. Bir süre sonra Rokwin, uzun ağaçların gövdelerinden görünmez oldu. At üstünde ilerledikleri süre boyunca Elenna hiç konuşmadı. Tom, bu sessizliğe acı çeken köy halkını geride bırakmanın verdiği vicdan azabının neden olduğunu biliyordu. Çünkü aynı duyguyu kendisi de hissediyordu.

Yol, gittikçe kötüleşti. Toprak, yerinden oynayan taşlarla ve fark edilmesi zor çukurlarla doluydu. Önden giden Gümüş, burnunu yerden ayırmadan onlara yol göstermeye çalışıyordu. Ama az ötede devrilmiş bir ağacın yolu kapattığını görünce durmak zorunda kaldı.

Tom, Fırtına'yı durdurdu.

"Buralarda yaşayan insanlar odun elde etmek için ağaç keserler," dedi Elenna. "Hastalık yüzünden işlerine devam edememiş olmalılar."

"Ya da belki yolu bilerek kapattılar," dedi Tom.

Yerdeki ağaç gövdesi hem uzun hem de çok kalındı. Gövdenin etrafından dolaşmak neredeyse imkânsızdı. Çünkü dar yolun iki yanındaki yokuşlar da kayalık ve dikti.

"Geri dönmek zorundayız," dedi Elenna.

"Yapamayız," diye yanıtladı Tom. "Stonewin'e giden başka yol yok. Fırtına'nın boynunu okşadı. "Ne dersin oğlum, sence bu yolu açabilir miyiz?"

Fırtına, yelesini savurup ön toynaklarını yere vurdu. Tom, atının cesaretine gözü kapalı güvenebileceğini biliyordu.

"Sıkı tutun," dedi Elenna'ya. Kız, Tom'un beline sarıldı.

Tom, Fırtına'yı hafifçe mahmuzladı. Komutu alan Fırtına, etrafa taşlar sıçratarak ileri fırladı. Devrik ağaç gövdesi hareket etmeye başlayınca Tom dizginleri kaldırdı ve dizlerini Fırtına'nın iki yanına iyice bastırdı. Tom ve Elenna, bir an için kendilerini havada buldular. Ağırlıkları, eyerin arkasına baskı yapıyordu.

Fırtına, kütüğü geçmelerine yer kalacak kadar çekmeyi başarınca Tom, atının boynunu okşayıp "Aferin!" diye bağırdı. Arkasına bakınca Gümüş'ün de soluk soluğa onlara yardım etmeye çalıştığını gördü.

"Biraz nefes al oğlum," dedi Tom kurda.
"Dinlensen iyi..."

Cümlesini tamamlayamadan, sıcak bir şey vızıldayarak Tom'un kulağının dibinden geçti. Gümüş, hızla fırlayıp kütüğün yanından geçerek ağaçlara doğru koşmaya başladı.

“Sığınacak bir yer bulalım!” diye bağırdı Elenna.

Tom, Fırtına’nın dizginlerini çekip atı döndürdü. Ağaçların arasında bir ışığın parladığını görebiliyordu.

Alevli oklar atıyorlardı.

Ormandan alevler içinde bir okun daha geldiğini gördü. Hiç düşünmeden kalkanını kaldırdı ve ok, şiddetle kalkana saplandı.

Ormanın içinde birdenbire onlarca ateş daha yanınca Tom, okları atanların kızgın yüzlerini görebildi.

Elenna ve Tom, Fırtına’nın sırtından indiler. Tom, kalkanıyla Fırtına’nın yan tarafına hafifçe vurarak “Git!” diye bağırdı.

Fırtına, dörtnala ormana doğru koşarken oklar daha alçaktan uçmaya başlamıştı. Tom, Elenna’yı

arkasına çekip kalkanını kaldırdı. Kalkana çarpan okların sesini duydular.

Ok yağmuru bitince biri, "Tekrar!" diye bağırdı.

Tom, bir elini kaldırıp onlara tehlikeli biri olmadığını göstermeye çalıştı. "Size zarar vermek gibi bir amacımız yok!" diye bağırdı. "Buraya barış için geldik."

Buna karşılık mırıldanmalar duyular. Sonra bir ses yanıt verdi: "Arkanızı dönüp gidin. Burada istenmiyorsunuz."

"Stonewin'e gitmek zorundayız," dedi Tom.
"Salgın yüzünden ana yolu kullanamıyoruz."

"Yolun bu tarafında hastalık yok evlat. Ve öyle kalmasını istiyoruz."

Tom, onların ne demeye çalıştığını çabucak anladı ve kalkanını indirdi. Adamların yüzlerindeki çaresizliği görebiliyordu.

"Başka şansımız yok," dedi Tom. "Lütfen... Geçmemize izin verin. Biz hasta değiliz."

Adamlardan biri, ağaçların arasından çıktı. Yayını indirmiş olsa da oku hazırды. "Biraz yaklaşın öyleyse," dedi adam. "İkiniz de."

Tom ve Elenna, karşılarındaki gruba doğru yan yana ilerlemeye başladılar. Tom, kendine güveninin geri geldiğini hissediyordu. Adamlar

ok atmayı bırakmışlardı. Belki de bu insanlarla mantıklı bir şekilde konuşabilirdi. Böylece barış için...

Ayakları bir anda yerden kesildi ve Tom ile Elenna, kendilerini havada buldular. Ağaçlardan birinden sarkan, bir tür ağın içine hapsolmuşlardı.

Bir tuzaktı bu.

Tom, arkasındaki Elenna'nın korku ve öfkeyle çılglık atıp ağdan kurtulmaya çalıştığını duydu. Çocuk, gözlerini elindeki yayı onlara çevirmiş olan adamdan ayırmıyordu.

Bu defa kaçacak yerleri kalmamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YARDIMA MUHTAÇ BİR KASABA

Okçunun, oku serbest bırakmaya hazır bekleyen eli, heyecandan titriyordu.

Tom, ağın içinde doğrulmaya çalışsa da bacakları ağın deliklerine takılıp duruyordu.

“Lütfen bizi vurma,” dedi Tom. “Bir baksana bize, hasta değiliz.”

“İşimizi şansa bırakamayız,” dedi ağaçların arasından bir ses. “Öldür onları.”

“Tamam,” diyen okçu, yayını iyice kavradı.

O sırada ormanda bir hışırtı duyuldu. Tom, adamın bakışlarının sağına kaydığını ve ağzının hayretle açıldığını gördü. Gölgelerin arasından aniden fırlayan Gümüş, dişlerini adamın koluna geçirdi. Okçu, acıyla çığlık attı ve yayını düşürdü.

Düşmanlarının dikkatlerinin dağılmasından faydalanan Tom, kılıcını çekip ağı kesti.

“Tutun bana!” diye bağırdı Elenna’ya. Kız, hemen Tom’a sarıldı. Tom, aşağı düşerken bir eliyle ağdan sarkan halata tutundu. Arkasındaki Elenna ile ağaçların arasında bekleyen okçuların üzerine indiler.

Elenna, bir kaplan çevikliğiyle ayağa kalktı ve hançerini yaşlı bir adamın boğazına dayadı. Tom ise yerde yuvarlandı ve kılıcının sivri ucunu yaralı okçulardan birinin göğsüne doğrulttu.

Bu arada Gümüş, Tom'un yanına gelmişti.

"İndirin oklarınızı!" diye bağırdı Elenna.

Hançerini yaşlı adamın boğazına iyice bastırmıştı.

Tom, arkadaşının bir Avantialıya zarar

vermeyeceğinden adı gibi emindi. Ama rolünü çok

iyi oynuyordu.

Tom, kılıcını yaralı okçudan ayırmadan ayağa kalktı. Alevli okların teker teker söndüğünü gördüler.

“Ona zarar vermeyin,” dedi yaşlı adam.
“Yalnızca korktuğu için böyle davranıyor, tıpkı bizim gibi.”

“Kimsenin canını yakmayacağız,” dedi Tom.
“Sadece konuşmak istiyoruz.”

Elenna, adamı serbest bıraktı. Bir ayağı aksayan adam, endişeyle Tom’a doğru ilerledi. Gözlerinin altı, uykusuzluktan morarmıştı. Cildi ise eski bir parşömen gibi griydi.

“Adım Derlot,” dedi. “Rokwin’den geliyorum.”
“Orayı biliyorum,” diye yanıtladı Tom. Derlot, üzgün bir tavırla “Eskiden bildiğin Rokwin değil artık orası. Salgın orayı mahvetti,” dedi. Elleriyle ağaçların arasındaki insanları işaret etti. “Oradan yalnızca biz kurtulabildik.”

Fırtına'nın toynak seslerini duyan Tom, arkasına döndü. Atı, sığındığı yerden çıkıp yanlarına gelmişti.

"Sen ve dostların nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Derlot.

"Stonewin'deki yanardağa ulaşmaya çalışıyoruz," dedi Tom sözlerine dikkat ederek.

Gözleri fal taşı gibi açılan Derlot, sesini alçalttı. "Eğer amacınız yanardağa ulaşmaksa, Avantia'nın

başında bu hastalıktan başka dertler olduğunu da biliyorsunuz demektir.”

“Nasıl yani?” diye sordu Tom.

Derlot, ona biraz daha yaklaştı. “Salgın, bu toprakların başındaki tek felaket değil. Bir de ejderha var!”

Elenna, Tom’a şaşkın şaşkın baktı. Ama Tom’un yüzünde hiçbir ifade yoktu. İyi Büyücü Aduro, ne olursa olsun görevleri hakkında kimseyle konuşmamaları konusunda Tom’u uyardı.

“Ejderha mı!” dedi Tom. “Ejderhalar gerçekten yaşıyorlar mı yani?”

“Bir tanesini ben kendi gözlerimle gördüm,” dedi Derlot. “Hem de ateş yerine buz üfleyen bir ejderha. Bu hastalığı iyileştirmek için sahip olduğum tüm şifalı otlar onun yüzünden yok oldular.”

Elenna ve Tom, birbirlerine baktılar. Adamın anlattıkları, donmuş gölü ve ağaçların üzerindeki

buzları açıklıyor muydu? Yani tüm bunlar Buz-Nefes yüzünden mi olmuştu?

“Eğer bana inanmıyorsan,” dedi Derlot, “sana bitki bahçemi gösterebilirim. Umalım da ejderha geri dönmesin.”

“Haydi, gidelim,” dedi Tom.

Derlot, ormanda önden gidip onlara yolu gösterdi. Tom, Fırtına'nın dizginlerinden tutarak onu takip ediyor, Elenna ve Gümüş de peşlerinden geliyordu.

“Köydeki kimse bana inanmıyor,” dedi Derlot bir dalı yolundan çekerken. “Ama ben ne gördüğümü biliyorum.”

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikten sonra, Rokwin yolunu tırmanmaya başladılar. Tom, havanın giderek soğuduğunu fark etti.

Fırtına burnundan nefes verdikçe, beyaz buharlar çıkıyordu. Tom da artık havada kendi

nefesini görebiliyordu. Yola çıkmalarının üzerinden uzun zaman geçmişti ve Tom, yaşlı adamın kaybolduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Isınmak için kullandığı pelerinine sıkıca sarınan Derlot, “Az kaldı,” diye fısıldadı.

Açık alana çıktıklarında Elenna, nefesini tuttu. Tom, yerde küçük elmaslar gibi duran buz parçalarını gördü. Parçaların içinde kırık bitki sapları ve artık işe yaramaz hale gelmiş bitkiler vardı.

“Burası bir zamanlar şifalı bitki bahçesiydi,” dedi Derlot. “Ve insanlarıma başına çöken bu hastalığı iyileştirmek için tek umudumdu...”

“Zavallı şey!” diye bağırdı bitkilerin arasındaki tavşanı işaret eden Elenna. Kaçmak için zıplarken, kulakları dimdik bir halde donakalmıştı. Bu, yalnızca çok soğuk bir havayla açıklanabilecek bir şey değildi.

Gümüş, donmuş tavşanı kokladı ve başını

Elenna'ya çevirdi. Avının neden kaçmadığını anlamamış, kafası karışmıştı sanki.

“Artık ejderha konusunda bana inanıyor musunuz?” diye sordu Derlot.

Tom, “Sana inanıyorum,” dedi başını sallayarak.

Hissettiği ürpertinin bu kez soğuk havayla bir ilgisi yoktu. Malvel ve Canavarları, çok ileri gitmişlerdi artık.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ROKWIN SIRTLANLARI

Soğuk düzlüğü arkalarında bırakan grup, yeniden Derlot'un peşi sıra geri dönmeye başladı. Elenna, Derlot'a yaklaşıp "Hastalığın sebebi neydi?" diye sordu.

"Beş gün önce," dedi Derlot, "Adam isminde bir çoban, karanlıklardan fırlayıp ona saldıran bir sırtlan tarafından ısırıldı. Elindeki sopayla sırtlana vurup ağaçlardan birinin tepesine kaçarak kurtulabildi ancak."

Elenna, dar bir akıntının üstünden geçmesine yardım etmek için Derlot'un koluna girdi.

"Sırtlan mı?" diye sordu Tom.

"Evet. Aslına bakarsanız bu çok garip. Çünkü sırtlanlar normalde Rokwin'e bu kadar yaklaşmazlar," dedi iç geçiren ihtiyar. "Çobanımız Adam, daha o gece hastalandı. Terlemeye ve uykusunda sayıklamaya başladı. Sabah olduğunda, ona bakan hemşire de aynı hastalığa yakalanmıştı."

"Yayılmaya başlamış," dedi Fırtına'nın taşlık alandan geçmesine yardımcı olan Tom.

Derlot, başıyla onayladı. "Sonraki günbatımında daha çok sırtlan geldi. Köyün güneyindeki çalılıklara yerleştiler. Ulumaları herkesi ayağa kaldırdı ve biz de bir grup okçu ve sapancıyı Rokwin çitlerine gönderdik. Ama

sırtlanlar, dolunayda saldırmaya başladılar.”

Derlot üzüntüyle başını salladı. “Evlere girip önlerine geleni ısırđılar.”

“Çok kişi öldü mü?” diye sordu Elenna.

“Çok garipti, sanki bu sırtlanlar kimseyi öldürmek için gelmemişlerdi. İnsanları yalnızca birer defa ısırıp, güneydeki çalılıklara geri kaçtılar. Sabah saatlerinde köyün yarısı çoktan hastalanmıştı. Biz ise sabahı beklemeden kaçıp kurtulduk.”

Bu işin içinde Malvel’in sihri var gibi görünüyor, dedi Tom kendi kendine. Acaba Kara Büyücü’nün bahsettiğı ikinci düşman sırtlanlar mıydı?

Yeniden yola vardıklarında gün neredeyse batmıştı ve diğerk köylüler onları bekliyorlardı.

Derlot köylülerin yanına doğru giderken Elenna, Tom’u bir kenara çekti.

“Tom, bu insanlara yardım etmeliyiz,” dedi fısıldayarak. “Bu, görevimizi ertelemek anlamına gelse bile...”

“Haklısın,” dedi Tom. “Sanırım bu işin arkasında Malvel var ve her nerede olursa olsun onunla savaşmalıyız. Ama bu salgına nasıl karşı koyabiliriz ki?”

Elenna, bir an kaşlarını çattı ve ardından yüzü ümitle aydınlandı. “Teyzem bana ezilmiş söğüt ağacı kabuğunun ısırıklara ne kadar iyi geldiğini anlatırdı hep. Belki bu defa da işe yarar.”

“Yanında hiç var mı peki?” diye sordu Tom. Elenna, başını iki yana salladı. “Hayır, ama belki köylüler onu nerede bulabileceğimizi biliyorlardır.” Ardından döndü ve korkmuş kalabalığa yakınlarda söğüt ağacı olup olmadığını sordu.

Aralarından çıkan genç ve iriyarı bir kadın
“Nehrin aşağısında,” diye yanıtladı. “Buradan biraz
uzakta ama orada bolca ağaç vardır.”

Elenna, köylüleri nehrin kenarına gitmek için
toplarken Tom, Fırtına’nın sırtına atladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Derlot.

“Şu sırtlanlarla karşılaşmaya,” dedi Tom.

“Köyün güneyindeler demiştin, değil mi?”

“Evet, ama sayıları çok fazla. Senin gibi bir
çocuğu parçalara ayırırlar.”

Tom gülümsedi. “Sırtlanlarla daha önce de
karşılaştım, onlardan korkmuyorum,” dedi.

Elenna, gitmeye hazırdı. “Dikkatli ol,” diye
uyardı onu Tom. “Nehir tarafında da sırtlanlar
olabilir.”

Gümüş’ün yanına dizüstü çöken Elenna,
kurdunun boynundaki tüyleri okşadı. “Gümüş

bana bakacaktır. Birkaç pis sırtlandan korkacak değiliz, öyle değil mi dostum?"

Gümüş, hırlayıp dişlerini gösterdi. Tom, kurdun da Elenna'nın yanında olacağını düşününce rahatladı.

Fırtına'yı diğer tarafa döndürdü ve Rokwin yoluna doğru dörtnala ilerlemeye başladı.

Artık hava kararıyor, Tom her sesi daha da belirgin bir şekilde duyabiliyordu. Yolun iki yanında uzanan orman sanki her geçen saniye üzerine geliyordu. Rokwin'den inen yoldan geçerken öten baykuşlar onu karşılıyor gibiydiler.

Sonunda yol sona erdi ve Tom, kendisini dikenli çalıkların arasında buldu. *Derlot'un bahsettiği çalılık burası olmalı*, diye düşündü. Fırtına yavaşladı

ve hafifçe kişneyerek başını salladı. Tom, atın yelesini okşayıp sırtından indi. Yerde büyük patizleri vardı. Sırtlanların izini bulmuştu. Çalılarının arasından alçak hırlamalar duyulmaya başladı.

Tom, “Burada kal,” diye fısıldadı Fırtına'ya. Ardından çömelerek sesi takip etmeye başladı. Sırtlanların uğursuz kahkahalara benzeyen sesleri soğuk gece esintisiyle Tom'un kulaklarına kadar ulaşıyor, tüylerini diken diken ediyordu. Çalılarının arasında sürünmeye devam eden Tom, nihayet onları gördü...

Kemikleri uzaktan bile sayılan bir grup pis yaratık, ilerideki açıklıkta dövüşüyordu. Birbirlerini pençeleri ve dişleriyle yaralarken havaya ot ve toz kaldırıyorlardı. Ara ara dişlerini gıcırdatıyor, uluyor ve ağızlarından salyalar akıtıyorlardı. Tom, onları saymaya karar verdi. Toplam on sırtlan vardı. Bu kadar sırtlanla başa çıkabilmek için önce bir plana ihtiyacı vardı.

Tom, burnunun kaşındığını hissetti. Çürümüş et kokusunu andıran iğrenç bir koku, burun deliklerini doldurdu. Ardından hafif bir hışırtı duydu arkasında. Arkasına dönünce üzerine atlayan bir sırtlanla karşılaştı. Neyse ki kılıcını tam zamanında çekip sırtlana saplayabildi. Hayvanın cansız bedenini ayağıyla ittirerek kılıcından attı.

Açıklıktaki hırlamalar, bir anda kesildi. Tom arkasına baktığında on çift gözün onu izlediğini gördü. Ay ışığının altında yirmi parlak bozuk parayı andırıyorlardı. Sırtlanlar, birer birer ona doğru koşmaya başladılar.

Gözlerinde ölüm vardı.

ALTINCI BÖLÜM

GECE SALDIRISI

Tom, hepsiyle tek seferde başa çıkamayacağını bildiğinden kaçmaya başladı. Artık uzağa sıçrama gücüne sahip olmadığı için kendini Fırtına'nın sırtına attı ve eyere tırmandı. Sırtlanlar, etrafını sarmıştı.

“Koş!” diye bağırdı Fırtına'yı mahmuzlayarak. Fırtına, var gücüyle sırtlanların üzerine doğru koşmaya başladı ve onları dağıttı. İçlerinden

biri, atın toynaklarının altında kalarak acıyla viyakladı.

Diğer sırtlanlar yeniden toplandılar ve uzun, sarı dişlerini göstere göstere ulumaya başladılar.

Tom'un aklında yeni bir plan şekillenmeye başlamıştı. Ama planın işe yaraması için sırtlanların onu takip etmesi gerekiyordu. Sırtlanlar yaklaştıkça ürken Fırtına şaha kalkınca Tom, onu sakinleştirdi.

"Tamam dostum," dedi. "Kurtulacağız."

Sırtlanlar bir ileri bir geri gidiyor, sırtlarını kabartıyorlardı.

Tom, Fırtına'yı bir kez daha sırtlanların üzerine sürdü. Bir tanesi üzerine atladıysa da Tom, onu kılıcının düz tarafıyla uzaklaştırdı. Diğerleri, siyah ağızlarını titreterek hırladılar ve kenara kaçtılar.

Tom, dörtnala geldiği yoldan dönerek Rokwin'i geçti ve ormana yöneldi.

Onu takip eden sırtlanların tiz çığlıklarını duyabiliyordu. Çok yakındaydılar. Fırtına hiç duraksamadan, korkusuzca ağaçların arasına daldı. Ağaçların dalları, birer kırbaç gibi Tom'un yüzüne çarpıyordu.

Bir grup ağaç gövdesi yollarını kapatınca Tom, yön değiştirdi. İki sırtlan, hızla çalıların arasına dalıp Fırtına'ya yandan saldırmayı denediler. Tom, ellerini eyerden ayırıp sırtlanların birinden kalkaniyla, diğerinden ise kılıcıyla kurtuldu.

Fırtına, ormanın diğer ucunu yarararak dışarı fırladı. Yeniden açıklığa ıkmiş, Yasak Ülke'ye doğru yol alıyorlardı. Terden sırsıklam olmuş yelesi gecenin karanlığında dalgalanan Fırtına, dörtnala ilerliyordu.

Arayı açmaya başladıkları zaman Tom yavaşlıyor ve takipçilerinin ona yetişmesini bekliyordu. Sırtlanları kaybetmeyi göze alamazdı; planının tamamlanmasına bu kadar az kalmışken olmazdı...

Elenna'yla beraber Avantia'ya yeniden girdiklerinde gördükleri küçük, donmuş gölün yanından geçtiler.

Tom, son görevlerinde Ay Kurdu Luna'nın inine giden karmaşık yolları hatırladı. Sanki tüm bu ayrıntılar beynine kazınmıştı. Deniz Canavarı Narga'yı yenince kazandığı sarı mücevher, ona kusursuz bir hafıza vermişti. Ay ışığında parlayan ağaç gövdelerinin arasından geçtiler. Sırtlanların çıkardığı sesler zayıflamıştı. Arkasına bakan Tom, yalnızca dört, beş tanesinin onu hâlâ takip edebildiğini gördü. Kafaları karışmış gibiydi. Tom'un oynadığı oyun, işe yaramıştı. Sırtlanlar artık

dağılmış, hiç tanımadıkları topraklarda kalmışlardı. Birkaç tanesi ise ormanın içinde kaybolmuştu.

Tom'un bacakları, Fırtına'yı mahmuzlamaktan ağrıyordu. Ama yine de bacaklarını gevşetmedi. Son sırtlan da yorgunluktan yere düşene kadar karışık yollarda at koşturmaya devam etti. Ve iç karartıcı ağaçlardan oluşan labirenti ardında bırakıp hızını hiç kesmeden geri döndü. Artık sırtlanların hiçbiri geri dönüp hastalığı yayamazdı.

Tom, Rokwin'in yanından ormana dönen yoldan geçerken vakit gece yarısı olmuştu. Hastalanmamış köylülerin yaktığı ateşten yayılan gri dumanı görebiliyordu. Köylüler ateşlerin etrafında toplanmışlar, demir kazanlarda ağır kokulu bir çorba pişiriyorlardı. Tom, Elenna'yı onlardan birinin başında buldu. Hemen ayakucunda da Gümüş yatıyordu.

“Geri döndün!” diye bağırdı Elenna.

Tom, Fırtına’nın sırtından indi. “Sırtlanlar artık sorun çıkaramayacaklar.”

“Biz de burada epey meşguldük. Söğüt ağacı kabuğu bulmayı başardık,” diyen Elenna, onu perişan haldeki, bir deri bir kemik kalmış iki kadının yanına götürdü. Başka bir kadın ise oturmuş, tahta bir kaptan çorba içiyordu.

“Bu üç kadın, yakın zamana kadar hastaydı.”

Tom, yorgun argın gülümsedi.

“Arkadaşın gerçekten çok yetenekli,” dedi tanıdık bir ses. Tom, ona doğru yaklaşan Derlot’u gördü. “Artık herkesi iyileştirecek kadar ilacımız var. Yakın zamanda tüm Rokwin iyileşmiş olacak.”

Tom, bunu duyduğuna çok sevinmişti. Ama yine de bu güzel haber, onu rahatlatmamalıydı. Bir engeli aşmışlardı ama Malvel’in Canavarı, hâlâ onları bekliyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi Tom.

“Hayır!” diye atıldı Derlot heyecanla. “Sizin için bir ziyafet vermeliyiz. Hayatta olmamızı ikinize borçluyuz.”

“Üzgünüm ama üstesinden gelmemiz gereken bir sorun daha var,” dedi Tom. “Ve kaybedecek hiç zamanımız yok.”

“Ejderhadan bahsediyorsunuz, değil mi?” diye fısıldadı Derlot.

Tom, yalan söyleyemedi ve başıyla onayladı. Fırtına'nın sırtına atlayıp Elenna'yı da yanına çekti. “Hoşça kal Derlot,” dedi.

“Güle güle genç kahramanlar,” diye karşılık verdi yaşlı adam. Tom ve Elenna uzaklaşırken köylüler arkalarından bağırarak teşekkür etmeye, minnetlerini sunmaya başladılar.

Yanlarında Gümüş'le beraber Stonewin'in taşlı yolunu hızla geçtiler. Bir süre sonra odun ateşinin kokusu ve çıtırtıları çok geride kaldı.

Tom, uzakta yükselen yanardağı görünce, kendini evine dönüyormuş gibi hissetti. Epos'u kurtarmak için buraya döndükleri zamanı hatırlayınca gülümsemekten kendini alamadı. Eskiden Epos'un alev alev yanan tüylerini görünce içi korkuyla dolardı Tom'un. Ama o zamanlar Epos'u tanımıyordu. Epos'u Malvel'in büyüsünden kurtardıktan sonra Alev Kuşu, onun en sadık dostlarından biri olmuştu. Tom, kaşlarını çattı. Eskiden yanardağa yaklaşırken alınan acı sülfür kokusu gelmiyordu burnuna. Ayrıca etraf, olması gerektiği gibi sıcak da değildi. Devasa yanardağ, sanki nedensiz yere sönüvermişti.

Keskin görüş gücünü kullanarak yanardağın

eteklerinde Malvel'in beşinci Hayalet-Canavarını aradı Tom. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. "Bu gecelik durmalıyız," dedi. "Güneş yükseldiğinde onu aramaya devam ederiz."

Elenna, nihayet dinlenebildiği için mutluydu. Gümüş'le beraber büyükçe bir kayanın altına uzandılar. Fırtına yolun kenarında dinlenmeye başladı. Tom ise yalnızca oturdu. Çünkü herhangi bir tehlikeye karşı gözlerini açık tutmaya kararlıydı.

Yeniden Epos'u düşünmeye başladı. Sevgili dostu Alev Kuşu tehlikede miydi? Eğer Malvel ona bir şey yaptıysa, ondan çabucak intikam alacağına yemin etti Tom. Ama bu öfke, onu uyanık tutmaya yetmedi. Yıldızlar, gözlerinin önünden kaymaya başladı. Uykunun onu sardığını hissedebiliyordu.

Derken birden gözlerini açtı. Göğüs kafesi, bir anda buz gibi olmuştu sanki.

Tom, aşığıya baktığında üzerinde gezinen bir şey olduğunu gördü. Elleriyle siyah ve kırmızı pullara dokundu. Pullar, Fırtına'nın eyeri kadar sertti ve onu yavaş yavaş sarıyordu.

Buz-Nefes'ti bu!

YEDİNCİ BÖLÜM

YANARDAĞIN AĞZINDA

Ejderha üzerinde gezindikçe telaş ve acıdan nefesi kesildi Tom'un. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarını oynatamıyordu. Ejderha, bacaklarını bir yılan gibi sarmıştı. Ve ince, uzun başındaki iki parlak gözünü ona dikmişti.

Tom, ejderhanın çatallı diline baktı. Gece gibi simsiyahtı ve Canavarın bir timsahinkini andıran çenelerinin arasından sarkıyordu. Ejderha, başını kaldırıp Tom'u dikkatle inceledi. Tom gözlerini

onunkilerden kaçırmak istese de başaramadı. Bu ejderhanın gözlerinde bir şey vardı; daha önce gördüğü hiçbir Canavarınkine benzemiyorlardı. Bir Canavarınkinden çok bir insanın gözlerini andırıyorlardı.

Ve Tom, bu gözleri daha önce bir yerde gördüğünden emindi. Elenna'ya seslenmek istedi ama ağzından yalnızca tiz bir hırıltı çıktı. Debelenerek kollarını hareket ettirmeye çalıştı. Sonra omuzlarını döndürüp kalçalarını oynatmaya çabaladı. Ama ne yaptıysa ejderhanın ölümcül düğümünden kurtulamadı. Üstüne üstlük, ejderha buna yanıt olarak onu daha da kuvvetle sıkmaya başladı. Tom, kaburgalarının çatırdamaya başladığını hissediyordu.

Fırtına gecenin karanlığında horuldayarak uyuyor, Elenna ise tehlikeden habersiz halde yatıyordu. Tom, onu uyandırmak zorundaydı.

Çünkü kendisi ölürse sıradaki Elenna olacaktı. Kalkanının bir kayaya dayalı halde durduğunu gördü. Onu devirirse Elenna'yı uyandırabilirdi.

Canavarın kaslı gövdesi onu yeniden sıkmaya başlayınca Tom yutkundu ve zorlukla nefes almaya başladı. Buz Ejderhasının başı hiç hareket etmiyordu. Sanki onun boğulmasının her bir saniyesini izlemek istiyordu. Ve Tom, o an bu gözleri nereden tanıdığını buldu.

Malvel'in gözleriydi bunlar!

Kara Büyücü Malvel, her nasılsa bu Canavarın içindeydi ve kötü büyüyle onu kontrol ediyordu.

Tom, bacaklarından birini kalkana doğru uzatmaya çalıştı. Ve ayağıyla kalkanın arkasına ulaşmayı başardı. Kalan gücüyle ayağını çekti ve kalkanı havaya fırlattı. Kalkan, şiddetli bir tangirtı çıkararak küçük kayanın üzerine düştü.

Elenna, hemen ayağa fırladı.

Tom'un kolları tüm gücünü kaybetmek üzereydi ve artık gözleri kararıyordu. Tom'un sonu muydu bu?

Birdenbire ölümcül düğüm gevşedi ve Tom'un ciğerlerine yeniden hava dolmaya başladı. Bunun sebebini gördü hemen. Elenna'nın oklarından biri, Buz-Nefes'in gövdesine saplanmıştı. Gümüş, öne atılıp ejderhayı ısırmaya çalıştı. Ama dişleri, kalın pulların üzerinden kayıyordu.

"Dayan!" diye bağırdı bir diğer oku hazırlayan Elenna. Tom, kıvrıldı ve yüzüstü dönerek kılıcına uzanmaya çalıştı. Ama daha kabzayı tutamadan ejderha, kuyruğunu ayak bileğinin etrafına doladı. Tom, omzundan geriye doğru baktı ve Canavarın onu açık ağzına doğru çektiğini gördü. Ejderhanın dişleri buz mavisi, ağzı ise kan kırmızısıydı.

Tom, parmak uçlarıyla kendini kılıcına doğru çekmeye çalıştı. Artık kaslarının daha fazla gerilemeyeceğini düşünürken nihayet kılıcın kabzasına ulaştı. Parmaklarını kabzaya doladı ve kılıcı, onu ağızına doğru çekmekte olan ejderhanın

yüzüne savurdu. Ama kılıç, Canavarın içinden geçip yere saplandı. Buz-Nefes'in gövdesinin arkası görülebiliyordu, çünkü bir hayalete dönüşmüştü!

Tom, ayağa kalkınca içi öfkeyle doldu. Bu Avdaki diğer Canavarlar gibi Buz-Nefes de istediği zaman hayalete dönüşebiliyordu. Tom, kılıcını bir kez daha savurup onun yarı saydam gövdesine saplamaya çalıştı. Ama kılıcı yine hiçbir engelle karşılaşmadan Canavarın içinden geçip gitti. Bir saniye sonra Buz-Nefes'in gövdesi kanla dolmaya, Canavar kanlı canlı haline geri dönmeye başladı.

"Bak!" diye bağırdı Elenna parmağıyla işaret ederek. "Tılsımın parçası!"

Tom'un kalbi, tılsımın parçasını görünce heyecanla doldu. Parça, ejderhanın boynunda duruyordu. Tom, bir kayanın üzerine sıçradı ve oradan Buz-Nefes'in boynundaki parçaya doğru atıldı.

Canavar, kuyruğunu bir kırbaç gibi kullanıp Tom'un göğsüne vurdu ve onu yere fırlattı. Ardından Tom, buz ejderhasının gökyüzüne doğru yükselmesini çaresizce izledi. Gümüş, kırbaç gibi kuyruğuyla her an daha da uzaklaşan ejderhaya doğru uludu. Fırtına ise öfkeyle kişnemeye başladı.

Canavar yanardağın ağzına kadar süzüldü ve Malvel'in kahkahası tüm dağı inletti.

"Biraz olsun cesaretin varsa... Gel de beni yakala!" Ardından yanardağın ağzından içeri daldı ve gözden kayboldu.

Tom, ayağa kalktı.

"Bir tuzağa benziyor," dedi Elenna.

Günün ilk ışıkları etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Tom, fazla uyumamış olduklarını fark etti. Fakat yorgun değildi. Çünkü ölüme bu kadar yaklaşmak, kendisini her zamankinden daha canlı hissetmesini sağlamıştı.

“Daha önce Malvel’den daha zeki olduğumuzu kanıtladık. Bu defa da planlarını suya düşürerek bunu kanıtlayacağız! Buz-Nefes’i takip etmeliyiz.”

Tom, Fırtına’nın bir ileri bir geri gittiğini gördü. Sanki o da güne başlamaya şimdiden hazırды.

“Sen burada kal dostum,” dedi Tom. “Yanardağa yürüyerek çıkmalıyız.”

Elenna, Gümüş’ü okşayarak “Sen de ona göz kulak ol oğlum,” dedi.

Tom ile Elenna, hayvan dostlarına el sallayıp yokuş yukarı çıkan yolu tırmanmaya başladılar. Yukarıdaki buz gibi hava, onların gelmesini bekliyordu sanki.

Kayalıklı yolu tırmanırken “Buraya son gelişimizi hatırlıyor musun?” diye sordu Elenna. “Yanardağın ağzından lavlar fışkırıyordu.”

Bir çıkıntıya güçlkle tırmanmakta olan Tom, başını salladı. “Köylüler evlerini kaybetmişlerdi ama Epos’u kurtararak görevimizde başarılı olmuştuk.”

“Epos...” dedi Elenna iç geçirerek. “O nerede? Ve burası neden böyle soğuk?”

Tom, başını kaldırıp, eskiden Epos’un yuvasının bulunduğu yere baktı. Şimdiye kadar onun varlığına dair hiçbir işaret görmemişlerdi. Ona bir şey olduğunu düşündükçe öfkesi içinde düğümleniyordu. “Eğer Malvel, dostuma bir şey yaptıysa...” dedi öfkeyle, “bunun bedelini ödeyecek.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

EPOS'UN HAPİSHANESİ

Yanardağın ağzına çıkan yolda ilerledikçe hava daha da soğuyordu. Sanki tüm doğa kanunları tersine dönmüştü.

Biraz daha ilerleyince keskin bir çığlığa benzeyen tiz bir ulumayla yüzlerine çarpan soğuk rüzgâr, Tom'un gözlerini yakıp nefesini kesti.

Elenna'nın nasıl olduğuna bakmak için arkasına dönen Tom, dostunun dudaklarının morarmaya başladığını gördü. Sesini duyurmak için bağırarak "Devam edebilecek misin?" diye sordu.

Elenna ise ancak dişleri takırdayarak yanıt verebildi. “Ya-ya-yayımı ku-kullanabildiğim sürece durmayacağım.”

Yanardağın ağzına birkaç metre kala, Tom’un yorgun bacaklarına ağırlar girmeye başladı. Uzun zaman önce, Epos’un alevli kanatları ve altın gibi pençeleriyle tam da bu noktadan yükselirken ne kadar göz alıcı olduğunu düşündü. Peki, şimdi neredeydi Epos?

Elenna, yanına geldi. Rüzgâr, saçlarını soluk yüzüne doğru savuruyordu. İkisi de yanardağın ağzından içeri baktı.

O an, Tom’un kalbi ümitsizlikle doldu. Çukurun çok derin olmayan kısımları, buz kristalleriyle kaplanmıştı. Daha derinlerden yükselen mavi-beyaz sütunlar birer kristal kuleyi andırıyordu. Buz-Nefes ise görünürde yoktu.

Şu anda fokurduyor olması gereken lav havuzunun yerinde bir buz tabakası vardı. Ve o tabakanın altındaki görüntü, Tom'un kanını dondurdu. Epos, muhteşem kanatlarını açmış bir o yana bir bu yana uçuyor ama buzun altındaki hapishanesinden çıkamıyordu!

"Zavallı Epos!" dedi Elenna. "Yalnızca Malvel bu kadar zalim olabilir."

Tom, o kadar öfkelenmişti ki zar zor konuşabildi. "Onu kurtarmalıyız."

Duvarlara tutuna tutuna dikkatle mağaranın ağzından aşağı inmeye başladılar. Ayaklarını yanlış bir yere dayamaları, dik yokuştan yuvarlanmaları demekti. Epos, hapishanesinin üstüne, buz tabakasına doğru yükseldi. Pençelerinin arasında bir ateş topu oluşturmaya başladı. Ardından, küçük bir güneşi andıran bu topu buz tabakasına fırlattı.

“Kaçmaya çalışıyor,” dedi Elenna.

Epos, aynı şeyi bir kez daha yaptı. Ve bu defa donmuş lavda bir çatlak belirdi. Bu sırada buz tabakasının üzerine inmiş olan Tom ve Elenna, Alev Kuşunun gönderdiği bir diğer ateş topunun da buz tabakasına çarpmasını izlediler. Epos’un attığı her topla buz, biraz daha eriyordu.

“İşe yarıyor,” dedi Elenna.

“Bir tane daha gönder Epos!” diye bağırdı Tom umutla. “Bunu yapabilirsin!”

Tam dördüncü ateş topu Epos’un pençelerinin arasında büyümeye başlamıştı ki, yukarıdan gelen bir kükreme, tüm yanardağı sarstı. Başını kaldıran Tom, Buz-Nefes’in ağzını açarak dalışa geçtiğini gördü. Bıçak gibi dişlerinin arasından salyalar akıyor, bir insanınkine benzeyen gözleri, acımasızca ona bakıyordu. Malvel’in kahkahası, volkanın içinde yankılandı.

Canavar, korkunç bir hızla yanlarından geçti ve buz gibi nefesini Epos'un hapishanesine doğru üfleyerek Alev Kuşunun oradan çıkmasını engelledi. Tom'un ümitleri suya düşmüştü. Buzdan tabaka, bir kat daha kalınlaşmıştı artık.

Epos'un ateş topları bu güçlü duvarı yeterince

etkileyemiyordu. Ama Alev Kuşu yine de vazgeçmiyor, art arda ateş topları yollamaya devam ediyordu. Tam harcadığı onca enerji bir işe yarayacak gibi görünürken Buz-Nefes gelip soğuk nefesini üflüyor, buz tabakası yeniden kalınlaşıyordu. Sanki Canavar yalnızca Epos'un tutsak kalmasıyla ilgileniyor, Tom ve Elenna'yı umursamıyordu.

"Buz-Nefes'i durdurmanın bir yolu olmalı," dedi Elenna.

"Onu durdurmamıza gerek yok," diye yanıtladı Tom. "Onu oyalayıp Epos'a kaçma şansı vermemiz yeterli. Ben buz tabakasına inene kadar sen onu oyalar mısın?"

Daha cümlesini bitirmeden Elenna'nın yayına bir ok yerleştirdiğini gördü.

"Harika," dedi Tom. "Şimdi Buz-Nefes'in dikkatini üzerine çek."

Elenna'nın attığı ok, tüm yanardağ boyunca yol aldı ve Buz-Nefes'in yanına saplanınca ejderhanın acı dolu çığlığı duyuldu. Elenna, ona bir ok daha gönderdi ama Buz-Nefes hayalet şekline bürününce ok, içinden geçip gitti.

Bu arada Tom, buza inmeyi başarmıştı. Onun yaklaştığını gören Epos, ateş toplarını hızlandırdı.

O sırada Tom, Elenna'nın " Dikkat et!" diye bağırdığını duydu. Arkasına dönünce Buz- Nefes'in son hızla üzerine doğru geldiğini gördü. Ejderhanın buzlu nefesi üzerine gelirken kendini kenara attı ve kılıcını Canavara doğru savurdu. Ejderha havada dönüş yaptığı için kılıçtan kaçamazdı ama hayalete dönüştü ve kılıç, içinden geçti. Böylece canı yanmadan, buzdan tabakayı bir kez daha yenilemiş oldu.

Yanına biraz olsun yaklaşamazken bu ejderhayı nasıl yenebilirim ki? diye düşündü Tom. Bir an önce bir çözüm bulmalıydı.

Pes etmek bilmeyen Epos, bir ateş topu daha hazırladı. Ateşin ışığı buz tabakasının içinden geçiyor ve yanardağın duvarına Tom'un gölgesini düşürüyordu. Tom, Buz-Nefes'in bir kez daha üzerine geldiğini gördü ve bu defa ileri atılıp kılıcını canavarın kalbine saplamaya çalıştı. Canavar yeniden hayalete dönüşünce Tom'un bu saldırısı da boşa gitti. Yarı saydam haldeki Canavar, daireler çizerek gökyüzüne yükseldi.

"Numaraların bitti galiba?" dedi Malvel'in kükreyen sesi.

Tom, öfkelendi ve kılıcını ona doğru savurdu.

Gözücüyla duvara bakınca, gölgesinin de aynı hareketi yaptığını fark etti. Buz-Nefes'in kıvranıp acıyla çığlık attığını duyunca şaşırdı. Tom'un kılıcının gölgesi, nasıl olduysa Hayalet-Canavarla temas etmiş ve onun canını yakmıştı. Canavarın pullu zırhının arasından mavi kanlar döküldü.

Tom, bakışlarını Epos'a çevirdi. Sevgili Alev Kuşu, nedense pençelerinin arasındaki ateş topunu hâlâ atmamıştı. Duvardaki gölgesinin nedeni de Epos'un ateş topuydu. Yoksa... yoksa Epos ona çok önemli bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Tom, bir kez daha kılıcını savurdu ve gölgenin elindeki kılıç, Hayalet-Canavarla bir kez daha temas etti. Buz-Nefes acı dolu bir çığlık daha attı. Ejderhanın parlayan gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Ama Tom şaşırmamıştı; Epos'un ateş topunu neden elinde tuttuğunu artık anlamıştı. Bu sayede Tom'un gölgesi hiç kaybolmuyordu. Tom, bunun ne anlama geldiğini fark edince ürperdi.

Ben Hayalet-Canavarla savaşamıyor olabilirim, ama gölgem bunu yapabilir!

DOKUZUNCU BÖLÜM

GÖLGE SAVAŞCI

Tom yeniden saldırmaya hazırlandı ama Hayalet-Canavar yukarıya, Tom'un gölgesinin ona ulaşamayacağı buzdan bir çıkıntının üzerine kaçtı. Tom, Canavar böylesine yaralanmışken saldırmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Ama yukarıdayken ona nasıl saldırabilirdi?

Çözüm, zihninde bir şimşek gibi belirdi; *Beyaz Elmas!*

Tom, mücevheri kemerinden çıkardı. Gorgon Köpeği Kaymon'la olan macerasında kazanmıştı bu elması.

Elmas, gölgesini kendinden ayırma gücü veriyordu Tom'a. Elenna'nın yanına tırmandı. Elenna yayını germiş, Hayalet-Canavar'a nişan almış halde bekliyordu. Çünkü Canavar yeniden gerçek haline dönerse onu ıskalamak istemiyordu. Tom, Malvel söylediklerini duyamasın diye planını Elenna'nın kulağına fısıldadı.

"Hayalete dönüşmüşken Buz-Nefes'e zarar verebilecek tek şey gölgem. Gölgeğin ona ulaşabilmesinin tek yolu da Kaymon'dan almış olduğum mücevher."

Elenna, kaşlarını çatı. "Ama bu çok tehlikeli," diye yanıtladı fısıldayarak. "Gölge sende ayrılınca hareket edemiyorsun. Ve eğer Buz-Nefes sana bu haldeyken saldırırsa kendini koruyamayacaksın."

Tom, Elenna'nın onun için ne kadar

endişelendiğini görebiliyordu ama vazgeçmeyecekti.

“Riskli olduğunun farkındayım,” diye yanıtladı.

“Ama burada beklersek Buz-Nefes kendini toparlayacak ve ikimizi de Derlot’un bahçesindeki tavşan gibi donduracak.”

Aniden Alev Kuşu yorgun bir çığlık attı ve pençelerinin arasındaki ateş topu biraz daha söndü. Tom, endişeyle ona bakan Elenna’ya döndü.

“Seni korumak için elimden geleni yapacağım,” dedi Elenna. “Eğer Buz-Nefes çok yakınımıza gelirse, oklarım hazır olacak.”

Tom, Elenna’ya çabucak sarılıp teşekkür etti ve derin bir nefes alarak beyaz elmasın gücünü çağırdı.

Başı dönmeye başladı. Gözlerini açmadan önce devrilmemek için bir adım attı.

Ama bacağı, hareket etmemiştii. “Tom,” dediğini duydu Elenna’nın. “İşe yarıyor!”

Hareket eden, gölgesinin bacağıydı. Tom diğer bacağı da aynısını yapmasını emretti.

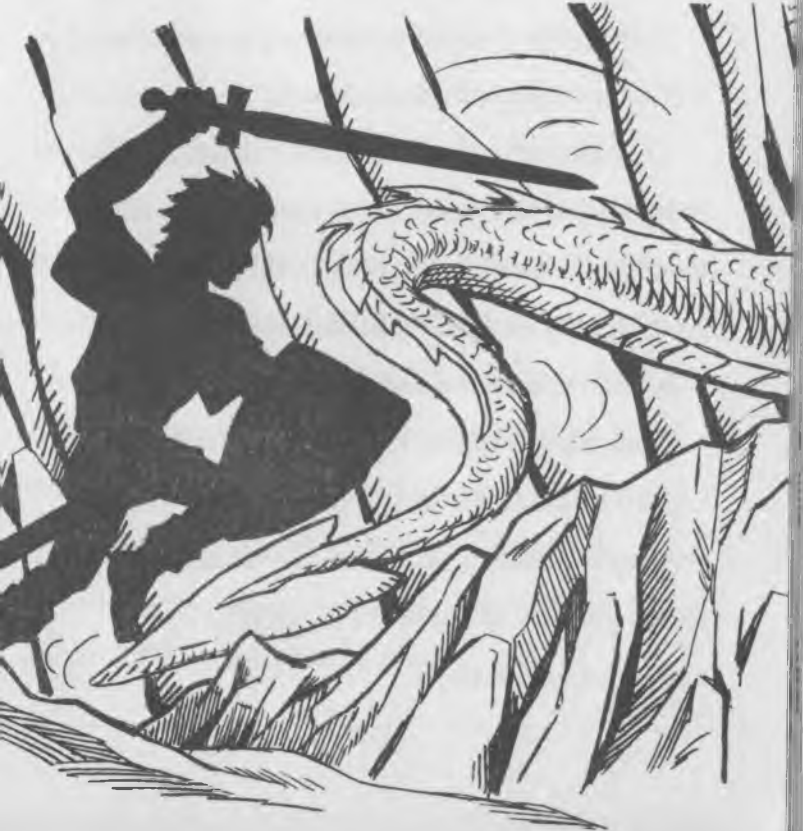
Gölge, emrine uydu. Kısa bir süre sonra karşısında başka biri vardı sanki. Tom, ona kılıcını çekmesini emretti. Kendi kolları, hâlâ bir heykelinki kadar hareketsiz olsa da Gölge Tom, kılıcını çekti.

Şimdi Buz-Nefes'le dövüş, dedi gölgesine. Tom'un hareket edecek gücü olmasa da gölge kendisine söyleneni yaptı. Buzun diğer yanına sıçradı ve tepesinde Buz-Nefes'in durduğu karşı duvara tırmanmaya başladı. Ejderha, bir kez daha saldırmaya hazırlanıyordu.

Daha çabuk! dedi Tom kendi kendine. Onun düşüncesini uzaktan dâhi duyan gölge, daha hızlı tırmanmaya çalıştı. Sonunda yukarıya çıktı ve Buz-Nefes'in karşısına dikildi. Canavar ona kuyruğuyla saldırdı. Gölge son anda eğildi ve kılıcını kaldırdı. Kuyruğunu kesen darbe yüzünden acı dolu bir çığlıkla

tüm yanardağı inleyen Buz Ejderhası aşağı indi ve Epos'un hapishanesini bir kat daha dondurdu. Gölge Tom da kılıcını kaldırıp onun arkasından atladı.

Tom, merak etti: *Malvel'in Canavarı neden durup savaşmadı? Buz tabakasını yenileyip durmak neden bu kadar önemli?*

Gölge Tom ile Buz-Nefes çarpışırken, Epos enerjisini biraz toplama fırsatı bulmuş ve şimdi yeni bir ateş topu yakmıştı. Hayalet-Canavar ileri fırladı ve Gölge Tom'un kılıcından son anda kurtulup kuyruğuyla onun kafasına vurdu. Gölge Tom, darbenin etkisiyle duvara çarptı. Tom, darbeyi kendi başında da hissetmiş, canı yanmıştı.

Ama Gölge Tom'un peşinden gitmeyen Buz-Nefes, buzu bir kez daha yeniledi.

O an gerçeği anladı Tom: Buz-Nefes, bir Buz Ejderhasıydı ve Epos da Alev Kuşuydu. Nasıl ki buz, Epos'u hapsedebiliyorsa, belki sıcak da Buz-Nefes'in düşmanıydı. Epos'un hapis tutulması, belki de o yüzden bu kadar önemliydi.

Tom, bu tahminini Elenna'ya anlatmak isterdi. Çünkü o zaman Elenna, Epos'un buzu kırmasına yardımcı olabilirdi. Ama sesi de vücudunun geri kalanı gibi felç olmuştu. Ve kendi işini kendi halletmek zorundaydı.

Bir şekilde *hareket etmesi* gerekiyordu.

Beyni ona bunun imkânsız olduğunu söylese de kalbi aksini söylüyordu.

Tom, gölgesine yanardağın en uzak ucuna gitmesini emretti. Buz-Nefes de gölgenin peşine düştü. Onlar birbirleriyle uğraşırken Tom yüreğindeki tüm gücü, hareketsiz kollarını ve bacaklarını oynatmak için topladı. Bütün vücudunu ter bastığını ve kalbinin göğüs kafesinden fırlamaya çalıştığını hissediyordu. Yalnızca başını çevirmeye çalıştığında bile, boynundaki kaslar kopacak gibi oldu. Ardından dikkatini toplayıp kollarını hareket ettirmeyi denedi. Kolunu kaldırmakla bir dağı yerinden oynatmak arasında hiçbir fark yoktu sanki. Tüm bedeni acıyla haykırıyor gibi olsa da kolları biraz olsun hareket etmeye başlamıştı. Gözucuyla Elenna'ya baktığında kızın ağzının şaşkınlıktan bir karışık açık kaldığını görebiliyordu.

Tüm gücünü kullanarak Epos'un buzdan hapishanesinin başına gitmeyi ve kalkanını kaldırmayı başardı. Buzun altındaki Epos, durumu anlamışçasına kanatlarını çırpıyordu. Bu görüntü, Tom'a devam etme gücü verdi. Kararlılıkla çılgın atarak kalkanını buzun üstüne indirdi.

Buz tabakasının üzerinde bir çatlak oluştu ve Tom dizlerinin üzerine düştü. Epos'un tüm gücüyle buzı yararak bu hapishaneden kurtulmasını sevinçle izledi. Tüm çukur, bir anda altın sarısı ışıkla doldu. Duvarlardaki küçük buz parçacıkları, şimdiden erimeye başlamıştı.

Malvel'in çaresiz çılgılığı volkanda yankılandı ve Buz-Nefes, yeniden gerçek şekline döndü. Canavarın kırmızı-siyah pulları, yakıcı sıcakta parlıyordu. Görünüşe göre Buz-Nefes, bu sıcakta

hayaletle dönüşemiyordu. Ejderha, Tom'un gölgesinin üzerinde dönmeye başladı ama gerçek halindeyken gölge için bir tehlike olamazdı.

"Başardın!" dedi Elenna. "Epos, artık özgür."

Ama Tom, bu maceranın henüz sona ermediğinin farkındaydı. Hâlâ düzgün hareket edemiyordu ve gölgesi geri dönene kadar kendini savunamazdı.

Tom, gölgesini geri çağırdı ama Buz-Nefes, çoktan gözlerini ona dikmişti. Ve buz parçasının üzerinde diz çökmüş halde, öylece dururken ona karşı hiçbir şansı yoktu. Ejderha, Tom'a döndü ve hızla dalışa geçti. Hemen arkasında Tom'un gölgesi vardı ama Canavar kadar hızlı değildi.

Buz-Nefes havayı yarararak üzerine doğru gelirken Tom, ejderhanın omuzlarının arasındaki tılsım parçasını gördü. Babasını yeniden canlıların dünyasına döndürebilmek için o parçaya ihtiyacı

vardı. Ve görünen oydu ki bunların hiçbirini yapamayacaktı artık. Ejderha mavi çenesini açtı ve Tom'u yutmaya hazırlandı.

ONUNCU BÖLÜM MALVEL'LE YÜZ YÜZE

Birden Buz-Nefes'in boynuna bir ok saplandı ve Canavar, acıyla yolundan sapıp yere çakıldı. Bu, Tom'un gölgesine ihtiyaç duyduğu zamanı kazandırmıştı.

Gölgesiyle birleşip ayağa fırlayan Tom, "Teşekkürler Elenna!" diye bağırdı.

"Şu Canavarın hakkından gel artık!" diye bağırdı Elenna da.

“Zevkle,” diye mırıldandı Tom. Buz-Nefes, yeniden ayağa kalkmıştı. Artık kaçmak için hayaletle dönüşemiyordu.

Ejderhanın sarı gözleri parladı. “Bu yanardağ senin sonun olacak Tom,” dedi. Hırlama gibi çıksa da Malvel’in sesiydi bu.

Buz Ejderhası, Tom’a doğru bir buz dalgası daha üfledi. Tom, son anda kendini kenara attı. Bacaklarını sıyıran buzlu havanın dondurucu soğuğunu hissedebiliyordu.

Bu sırada Epos dalışa geçti ve Buz-Nefes’e çarptı. Pençeleri ejderhanın pullarını delip geçmişti. Tom, ejderhadan bir şeyin fırladığını ve yanardağın diğer ucunda fokurdamakta olan lavların hemen yanına düştüğünü gördü.

Tılsım Parçasıydı bu!

Buz-Nefes, silkinip Epos’tan kurtuldu.

“Tılsım parçasını al!” diye bağırdı Tom, Elenna’ya. Çünkü Buz-Nefes, yeniden Tom’a saldırmak üzereydi. Ejderha, Tom’un üzerine doğru uçarken bir buz dalgası daha gönderdi. Tom, eğilerek ilerledi ve kılıcını Buz-Nefes’in karnına sapladı. Canavar bundan pek etkilenmese de Tom’un kılıcı Canavarın kalın zırhının arasında kalmıştı.

Bakışlarını Elenna'ya çeviren Tom, arkadaşının parçayı cebine attığını ve ona doğru koştuğunu gördü.

Buz-Nefes geri döndü ve yeniden Tom'a doğru uçmaya başladı. Tom'un kılıcı, hâlâ Canavarın üzerindeydi. Tom ve Elenna, kendilerini fokurdayan lav havuzunun yanında buldular.

Kaçabilecekleri hiçbir yer kalmamıştı artık.

Epos, yukarıdan bir kez daha saldırıya geçti ama Buz-Nefes, kuyruğunu bir kırbaç gibi kullanıp onu lavların içine gönderdi.

"Sana burasının senin sonun olacağını söylemişim," dedi Malvel'in kulak tırmalayan sesi.

Buz Ejderhası, kuyruğunu kaldırdı ve son darbeyi vurmaya hazırlandı. Ama Tom, korku yerine garip bir huzur hissetti. Bu durumdan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Yalnızca hem Canavardan hem de Kara Büyücüden daha zekice bir hamle yapmaları gerekiyordu.

Tom, birkaç adım ilerledi.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Elenna. “Kendini öldüreceksin.”

“Geride dur!” dedi Tom. Eğer Elenna ona çok yaklaşırsa planı suya düşebilirdi.

Buz-Nefes’in burun deliklerinden beyaz dumanlar çıkmaya başladı ve ejderha buzlu nefesini üflemek için ağzını açtı. Tom bekledi... bekledi... ve... tam buz dalgası ona çarpmak üzereyken kalkanını kaldırdı. Dondurucu hava, kalkanına bir çekiç gibi vurdu. Kalkanın üzerinden hafifçe başını kaldıran Tom, buz dalgalarının kalkanın üzerinden Buz-Nefes’e doğru sektiğini ve ejderhanın etrafındaki havayı dondurduğunu gördü. Tom, kalkanından gelen çatırdama seslerine rağmen buz dalgasına karşı koymaya devam etti. Artık kendi etrafındaki hava da buz gibi olmuştu. Neyse ki Kar

Canavarı Nanuk'tan almış olduğu ıngırak onu koruyordu.

Tom ve Buz-Nefes'in arasında ağır ağır buzdan bir duvar oluşmaya başladı ve yanardağın iç kısmını olduğu gibi kapladı.

Tom, arkasına baktığında Elenna'nın soğuktan tir tir titrediğini gördü. Dişleri takırdıyor olsa da hâlâ gülümsemeye çalışıyordu. Tom, onun çok yakınında olmamasına seviniyordu. Çünkü birkaç

adım daha yaklaşırsa, damarlarında dolaşan kanı tamamen donabilirdi.

Elenna, titreyen kolunu kaldırdı ve Tom'un ötesindeki bir noktayı işaret edip "Ma-ma-ma-Malvel," diye kekeledi.

Tom arkasına döndü ve Kara Büyücü'nün yerde, donmuş Canavarın arkasında yattığını gördü. Soğuk, onu canavarın içinden kaçırmış olmalıydı. Ayağa kalktı ve kafası karışmış halde etrafa bakındı. Ve ardından duvarın arkasından bakışlarını ona dikmiş olan Tom'u gördü. Malvel, birkaç adım ilerledi ve parmaklarını buzdan duvarın üzerinde gezdirdi. Gözlerini bir an olsun Tom'un gözlerinden ayırmıyordu.

"Buz-Nefes yenildi," dedi Tom Malvel'e. "Sen de öyle..."

Kara Büyücü yumruklarından önce birini, sonra diğerini duvara vurdu.

“Bu iş bitmedi!” diye haykırdı. “İntikamımı alacağım!”

Tom, duvara doğru koşup var gücüyle vurdu. Kalın duvarda ince bir çatlak oluştu. Baş düşmanıyla yüz yüze karşılaşmaktan daha çok istediği bir şey yoktu Tom’un.

Ama Malvel sıırıtmaya başladı ve birkaç adım geriledi. “Başka sefere genç düşmanım,” dedi. “Başka sefere...”

Tom, duvara bir kez daha omuz atarak “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe!” diye bağırdı, “seni yeneceğim!”

Malvel, ağır ağır yok olmaya başladı. Buz-Nefes de onunla beraber kayboluyordu. Ardından ikisi de ortadan kaybolunca ejderhanın karnına saplı olan kılıcın yere düşerken çıkardığı ses duyuldu.

Epos, yanlarına geldi. Kanatlarındaki kuvvetli alevler, eski sağlığına kavuştuğunu gösteriyordu.

Pençelerinin arasında bir ateş topu belirdi. Tom duvardan birkaç adım uzaklaşınca, ateş topunu duvara doğru gönderdi.

Alevler yok olduğunda, buz duvarının içinde bir delik oluştuğunu gördüler. Tom ve Elenna'nın içinden geçebileceği kadar büyük bir delikti bu.

Tom kılıcının yanına gitti ve dizüstü çöküp onu yerden aldı. "Malvel bu defa çok yakındı," dedi. "Neredeyse dokunacak kadar."

"Merak etme Tom," diye yanıtladı Elenna. Ve tılsım parçasını göstererek "En azından artık buna sahibiz," diye ekledi.

Tom, parçayı aldı ve onu boynunda asılı duran diğer tılsım parçalarıyla birleştirdi. Parça diğerleriyle birleşir birleşmez arkalarında bir ışık parladı. Neredeyse gözlerini kör edecek kadar parlaktı. Ve sonra, yalnızca birkaç adım ötelerinde Tom'un neredeyse kendisi kadar iyi bildiği bir görüntü belirdi.

“Baba!” diye bağırdı Tom.

“Bir kez daha galip geldiniz oğlum,” dedi Taladon. “Epos kurtuldu ve Malvel şimdilik yenildi.”

Tom, babasına sarılmayı çok istedi ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Altıncı ve son parçayı da diğerleriyle birleştirmedeği sürece babası bir hayalet olarak kalacaktı.

“Yalnızca son bir görev kaldı,” dedi Tom. “Sonra sen de ete kemiğe bürüneceksin.”

Taladon, hafifçe başını salladı. “Son bir görev... Ama bu görev, öncekilerin hepsinden daha ölümcül ve tehlikeli. Cesaretine sımsıkı sarıl, çünkü ona ihtiyacın olacak.”

Bu sözlerin ardından kayboldu. Tom, babasıyla olmayı çok özlemişti ama bu düşünceyi aklından çıkardı.

Alev Kuşu kanatlarını açtı. “Sanırım bizi gideceğimiz yere götürmeyi teklif ediyor,” dedi Elenna.

Tom, Alev Kuşunun sırtına tırmandı ve Elenna da yanına oturdu. Epos yükselmeye başladı ve onları yanardağın sıcaktan parlayan ağzından çıkardı. Nihayet Avantia’nın temiz

gökyüzüne çıktıklarında Tom, rahat bir nefes aldı. Topraklardaki buz, tamamen yok olmuştu.

Stonewin yakınlarında Epos'tan indiler ve Alev Kuşu, yanardağa doğru uçmaya başladı.

Tom, bu görevde başarılı oldukları için mutluydu ama Malvel'in büyülerinin çok geçmeden harekete geçeceğini biliyordu. Daha karşılaşmaları gereken altıncı ve son Canavar vardı.

"Artık sona yaklaştık," dedi Elenna.

"Son bir hamle daha," diye yanıtladı Tom. Ve ardından, *yeniden saldırdığında hazır olacağım Malvel*, diye düşündü. *Hep hazır olacağım.*

Canavar Peşinde serisi,
Avantia'nın Tılsımı kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda
HAYALET PANTER ÜÇ-KUYRUK

Yalnızca Tom Hayalet Canavarlar'ı yenip
babasını kurtarabilirdi...

GİRİŞ

Luke, başını sokağın köşesinden çıkarıp dikkatle etrafa baktı. Sokakta hareket eden tek şey, kaldırım taşlarının arasından bir ok gibi fırlayıp karşıdaki iki binanın arasında kaybolan kedi idi. Avantia'nın en önemli şehrinin sakinleri, çoktan uyumuşlardı.

Ayın soluk ışığı sokağa vuruyor olsa da köşelere hâlâ gölgeler hâkimdi. Dükkânların ve evlerin çatılarının ötesine bakan Luke, Kral Hugo'nun sarayının mor çatılarını görebiliyordu. Şehirde olup biten her şeyi izleyen Büyücü Aduro'nun o an kendisini görüp görmediğini merak edince tüyleri ürperdi.

O sırada arkasından uzanan bir el, Luke'u sert bir şekilde silkeledi. Omzundan arkaya bakan Luke, bunu yapanın efendisi Bill olduğunu gördü.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Bill kızarak. "Elini çabuk tutsana!"

Luke, Bill'in duyamayacağı bir sesle "Yalnızca sokağı kontrol ediyordum," diye söylendi.

Başını kaldırıp tepelerinde gıcırdayan meyhane tabelasına baktı. Tabelanın üzerinde ateşler saçan, kızıl bir ejderha resmi vardı. Bill, parmağıyla bir grup varili işaret etti. Variller, bir merdiven gibi duvara yaslanmıştı. "Hadi, tırman," dedi çocuğa.

Luke, duraksadı. Onu düşündüren tırmanmak değildi; alt tarafı birkaç varilin üstüne çıkacak, oradan da su borusuna tırmanıp pencereye ulaşacaktı. Ama içeride birilerine yakalanmaktan ödü kopuyordu.

Bill, Luke'u daha da sertçe iteledi. "Tırman dedim!" Luke, dizlerinin üstüne düştü. "Senin yaşındaki bir çocuk için oraya tırmanmak çok kolay. Bir an önce içeri gir de bana kapıyı aç." Sonra sessizce güldü ve ellerini ovuşturmaya başladı.

“Bu geceki soygunumuzdan çok para kazanacağız. Merak etme, sen de payını alacaksın.”

Luke, ayağa kalktı ve varillere tırmanmaya başladı. Bill’e karşı gelmeye cesaret edemezdi. Efendisi, geniş omuzları ve uzun boyuyla, dev gibi bir adamdı. Yalnızca bakışlarıyla bile Luke’u korkutabiliyordu.

Bir yandan su borusuna tutunup kendini yukarı çekerken, *asla bir hırsız olmak istemedim*, diye düşündü. İşler nasıl oldu da *bu noktaya geldi*?

Tırmanmaya devam ederken, sokaktan bazı sesler duyar gibi oldu. Yumuşak ayak seslerine ve bir kırbacın şaklamasına benzetti bunları. Hemen ardından Bill’in çizmelerinin kaldırım taşlarında bir o yana bir bu yana çarparak çıkardığı sesleri ve efendisinin attığı çığlığın hızla hırıltıya dönüştüğünü duydu.

Luke, omzundan aşağı bakınca Bill’in sokakta

yüzükoyun yattığını gördü. Alnından yavaşça akan kan, kaldırımın üzerinde küçük bir göl oluşturmuştu. Kan gölü, üzerine vuran ay ışığının altında siyah bir mürekkep birikintisine benziyordu.

Bill öldü mü? Luke, bunu düşününce su borusuna yapışmış halde donakaldı.

Bill, birkaç saniye sonra kendine geldi. Önce dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra da ayağa kalktı.

“Ne oldu?” diye sordu Luke sessizce. “Sen iyi misin?”

Bill, yanıt vermedi. Titreyen parmağıyla Luke’u gösterip “Hırsız!” diye bağırdı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. “Neler yaptığını ailene söyleyeceğim!”

Luke, dehşetle yutkundu. Annesiyle babası onun geceleri yatağından kaçıp Bill’le beraber hırsızlık yaptığını öğrenirlerse bu utançla yaşayamazlardı.

Bill, ona daha önce de kötü davranmıştı ama şimdi neden böyle zalimce davranıyordu? Ona ne olmuştu?

Luke, “Ya-ya-yapamazsın,” diye yalvarmaya başladı.

Cümlesi, şehrin sokaklarında yankılanan, tüyler ürpertici bir sesle kesildi. Avlanan bir sokak kedisinin miyavlamasına benzese de o sesteki bin kat daha kuvvetli ve tehdit ediciydi. Bill, korkuyla kaçmaya başladı.

Luke, bomboş sokakta hareket eden hiçbir şey göremiyordu. Yalnızca orada, gölgelerin arasında bir çift mücevheri andıran, iki yeşil ışık, dans edercesine dolanıyordu.

“O da ne?” diye sordu kendi kendine. “Bir çift göze benziyor.”

Dikkatle aşağı inmeye başladı. Fakat bu sırada gölgelerin içinden öne atlayan bu iki yeşil

noktanın neye ait olduğunu görünce donakaldı. Karşısında kömür karası bir panter duruyordu. Gecenin karanlığında parlayan dişleri ve kocaman açılmış ağzıyla Luke'u tek lokmada yutmaya hazırlanıyordu sanki.

Luke, boğazında düğümlenen bir çığlıkla yeniden su borusuna tırmanmaya çalıştı. *Bill'e saldırın şey bu muydu?* diye sordu kendi kendine. Yeterince hızlı tırmanamıyor, ıslak boruya rahatça tutunamıyordu.

Panter bir kez daha sıçradı ve Luke'un tam altına gelip hırladı. Luke, ayağını onun birer kılıca benzeyen tırnaklarından son anda kaçırdı. Arkasına bakınca gördüğü, birer mermer parçasını andıran dişler Luke'un kanını dondurdu. Ayrıca boşlukta birer kırbaç gibi şaklayan üç tane kuyruğu vardı bu hayvanın. Boynunun etrafında kalın deriden yapılmış bir tasma bulunuyordu.

Tasmanın ucunda ise tuhaf şekilli bir gümüş parçası asılıydı.

O sırada sıçanın biri varillerin arkasından hızla fırlayıp kaçmaya başladı. Canavar, kuyruklarından biriyle onu aniden yakalayıp, korkuyla ciyaklayan sıçanı tek seferde ağzına atınca Luke, şaşkınlıkla yutkundu.

Hayvanı tek lokmada yutan Canavar, bakışlarını yeniden Luke'a çevirdi. Zümrüt yeşili gözleri, karanlıkta yeşil birer alev gibi parlıyordu. Luke, vücuduna hareket etmesini emrediyor olsa da kolları ve bacakları onu dinlemiyorlardı. Onun bakışları da Canavarın kilitlenmişti. Panter, kuyruklarından birini havada döndürmeye başladı ve kuyruk gitgide hızlanarak Luke'u ayak bileğinden yakaladı.

Çocuk, ayağını sallayarak kurtarmaya çalıştıysa da Canavarın kuyruğundan kurtulmasına imkân

yoktu. Panter onu aşağı çekerken çaresizce duvara tutunmaya çalıştı.

Bu Canavar beni yiyecek, diye düşündü telaşla. Korkuyla çığlık atıyordu. Beni de tıpkı o sıçan gibi tek lokmada midesine indirecek...